

се натрупватъ въ тъканитѣ, безъ да може организъмътъ да ги усвои. Ако се приеме, че клеткитѣ сж безсмъртни, единъ день тѣ ще се разпаднатъ, ще прекжснатъ своята деятелность, вследствие на което човѣкъ умира. Въ всѣки организъмъ сжществува една централна клетка — монада, около която всички останали клетки се групиратъ и образуватъ даденъ организъмъ. Докато организъмътъ е живъ, между централната клетка и всички останали клетки сжществува известна връзка. Щомъ тази връзка започне да се кжса, клеткитѣ се разединяватъ една отъ друга, отдѣлятъ се отъ централната клетка, и организъмътъ умира. Това наричатъ хората смъртъ, разваляне на съдружието. Както човѣкъ губи силата си и отново я придобива, както може да прогресира и регресира, сжщото става и съ вжглорода. Като минава отъ минералното въ растителното и отъ растителното въ животинското царство, дори до човѣка, вжглородниятъ атомъ постепенно се развива, придобива нѣщо повече отъ това, което по-рано е ималъ. Както печели нѣщо, така той може и да изгуби. Като изгуби силата си, той става инертенъ, недейтеленъ, мжчно влиза въ съединения съ други елементи. Следователно, всички елементи, които сж изгубили своята първична сила, изгубватъ своята активность, вследствие на което тѣ могатъ само да се наслояватъ, да образуватъ утайки, които говорятъ за единъ завършенъ